

Nr 70.

Av herr **Petterson** i Degerfors, *angående ändring av 37 § lagen om folkpensionering.*

Folkpensioneringslagens § 37 innehåller bestämmelser och föreskrifter, hur den som vill föra klagan över pensionsstyrelsens beslut skall förfara. Den ändring av § 37, som tillkom år 1947, är avsedd att ge även enskild sakägare möjlighet att mot pensionsstyrelsens beslut fullfölja talan till högre instans.

Bestämmelsen i denna del har följande lydelse: »Enskild sakägare må fullfölja talan allenast såframt pensionsstyrelsen lämnat tillstånd därtill. Sådant tillstånd skall lämnas där vid ärendets behandling inom styrelsen uttalats avvikande mening, så ock där styrelsen finner fråga, huruvida sökanden är arbetsoförmögen, eller fråga om beräkning av sökandens inkomst vara tveksam och tillika av stor betydelse ur ekonomisk synpunkt eller fråga är om tillämpning av påföljdsbestämmelse eller styrelsen eljest finner särskilda skäl föreligga att bevilja tillstånd.»

Den tid som gått sedan denna ändring skedde har visat, att även med denna modifiering av bestämmelsen den enskilde klaganden har mycket små utsikter att fullfölja sin klagan i högre instans.

Det är naturligt, att om pensionsstyrelsen vid behandling av ett ärende finner skäl för avslag, styrelsen fjorton dagar därefter inte kan finna särskilda skäl föreligga att bevilja tillstånd att klaga. Trots den ändring, som tillkom 1947 och som ovan citerats, har den enskilde fortfarande mycket små utsikter att hos Kungl. Maj:t få framföra sin klagan.

Socialvårdskommittén har i sitt betänkande varit inne på klagorätten och anför bland annat:

»Folkpensionsärenden äro enligt kommitténs mening av sådan natur, att de icke lämpa sig för avgörande av Kungl. Maj:t i statsrådet. Därest klagorätt över pensionsstyrelsens beslut i pensionsnämnden skall föreligga, torde överinstansen böra utgöras av en myndighet, som har att mera regelbundet handlägga frågor rörande bedömning av arbetsförmåga och beräkning av arbets- och andra inkomster, och denna myndighet bör även hava tillgång till erforderlig medicinsk expertis.»

Kommittén framhåller, »att det skulle vara av stor betydelse för samordningen av de olika försäkringsgrenarna om den högsta instansen vore gemensam för samtliga». Kommittén är inne på att frågan om inrättande av en särskild försäkringsdomstol upptages till utredning. Med stöd av vad

ovan anförts angående klagorätten och med hänsyn till den aktualitet frågan fått hemställas,

att riksdagen må, i avvaktan på Kungl. Maj:ts eventuella åtgärder i frågan, besluta om sådan ändring av § 37 i folkpensionslagen, att enskild klagande utan pensionsstyrelsens medgivande måtte få rätt att vända sig till Kungl. Maj:t i berörda frågor.

Stockholm den 19 januari 1950.

Göran Petterson.